

Jelige: Szilvafa

Amatőr

VÁNDOR

Mikor beköltöztünk a házba, még semmi nem volt a helyén. Csak az ágyat és a kis komódot cipeltük át, abba tettük minden ruhánkat. A többi bútor csak később készült el, szép lassan. De nekünk így is elég volt. Tágas volt, tudtuk, hogy hamar be fogjuk lakni. Amikor már mindent bevittünk, szétnéztem az udvaron és megcsaptak gyerekkorom kaporszagú délutánjai, amikor a fűben heverve néha csak az eget néztük és fekvé húztuk ki a répákat az ágyásból és úgy ettük, pucolatlanul, földesen. Alkonyattájt mindig előjöttek a fecskék. Ott repkedtek, talán százával is, táncteremmé változtatták az eget fölöttünk. Olyan alacsonyan szálldostak, hogy látszott a villás farkuk, néha még a fehér hasuk is. Abban a jól szervezett összevisszaságban cikázva csittek a fejünk fölött. Fogadásokat kötöttünk, vajon melyik kapott el több szúnyogot eddig, és mivel az eredmény ellenőrzésére nem volt lehetőségünk, a játék mindig ártatlan maradt, hiszen végül nem győzött és nem is veszített senki. Aztán egyszer csak, a dombok felől varjak tűntek fel és széles sávban elfoglalták a fecskék feletti égboltot. Hangjukkal elnyomták a kis madarakat, akik a tollas fekete sereg átvonulásának idejére kissé odébb is húzódtak. Azok meg széles mozdulatokkal eveztek kelet felé az égen. Hullámokban jöttek. Mikor az ember a távolba nézett, azt hitte, hogy már az utolsó madarak szállnak felé. De akkor újabb és újabb csoportok jelentek meg a horizonton. A völgy pillanatok alatt megtelt károgással, és amilyen váratlanul feltűntek, olyan hirtelen el is fogytak a varjak. A fecskék rögtön újra beborították az eget és folytatták a vadászatot. Megfigyeltem, hogy minden évben volt köztük egy, aki néha leállt a szárnycsapdosással és a másodperc törtrészéig csak siklott a levegőben, mint egy rétisas. Őt

követtem a szememmel aznap este is, a ház kertjében állva, amikor a már félkör alakúra fogyott nap felé vette az irányt. Így tévedt a szemem erre a rózsás, kékes, fehéres, narancsos színözönre. Nem tudtam levenni róla a szemem, még akkor sem, amikor már fájt és az arcom mindkét oldalán könnyek csorogtak a fénytől, amiből ennyit már képtelenség volt befogadni.

Csak néztem, néztem a sárgába, aztán a vörösbe, majd a rózsaszínbe. És amikor az ég szürkére vált, a madarak óraműpontossággal visszavonultak az ereszünk alá frissen épített fészkeikbe és átadták az ég svédasztalát a denevéreknek.

*

Dédapátokról volt egy fénykép, azt keresem. Hát azt, amelyiket a leszereléskor kapott. Vagy jubileumra? Már nem emlékszem. Lovas katona képe, háttérben a Mezőség, gyönyörűen megfestve, gyönyörűen. A dombok, a felhők! Gyönyörű, na! A daliás katona nyakára meg rátették nagyapátok arcképét, külön erre az alkalomra készítették, kivágták, még ki is színezték a fekete-fehér arcát. Nagyon jól néz ki azon a képen. Meg akarom mutatni, de nem találom. Nem tudom hová tettem. Régen az óra mellett lógott mindig, de a költözés óta semmit se lehet megtalálni ebben a lakásban. Van doboz, amit azóta se pakoltam ki, azt se tudnám, hova? Egyszer csak meglesz, akkor megmutatom. Az ő hangjára próbálok visszaemlékezni. Hogy miket mondott, megjegyeztem, de azt már nem tudom, hogyan mondta. Ha behülyülök, se tudom felidézni. Bosszant. Nagyon bosszant.

*

Nem voltunk nagy búcsúba járósek. Én gyerekkoromban sose jártam, nem vittek. Nem is hiányzott. Később meg pláne. Nagypátok meg teljesen rá volt állva. Minden évben nyaggatott, hogy menjünk el. Na, egyszer hagytam magam rábeszélni. Apádék még kicsik voltak. Délután mentünk, akkorra már a fél falu kint volt. Az a zsbivásár, ami ott volt! Jó, akkor még nem bóvlikat árultak, hanem rendes faragott edényeket, hímzéseket, terítőket, bundákat, cserepeket, miegymást. De engem nem nagyon érdekelt, mentem volna haza. A vurstliban apád céllövöldézni akart, hát céllövöldéztek. Már mittudomén mit nyertek, vagy nyertek-e egyáltalán valamit. A másik a hajóhintára ült volna fel, de pont akkor láttam, hogy az még a fejére is fordul, úgyhogy mondtam, hogy szó se lehet róla. Inkább a falovas körhintára tettük fel. Végig bógött. Hogy mér, nem tudom. Én már nagyon mentem volna, de mindig volt valami, ami miatt meg kellett állni: jaj, még nézzük meg ezt, jaj, még köszönjük annak, nem volt vége. És aztán, már nem is emlékszem hogyan, nagypátok erősködött, hogy a nagy körhintára mindenképp fel kell ülnünk. Mindannyiúnknak. Hogy azt nem lehet kihagyni, meg így meg úgy. Nekem aztán semmi kedvem nem volt, haza is akartam már menni, meg az az igazság, hogy kicsit félttem is, hogy leszakad, és ott maradok. De aztán hogy hogyan, nem tudom, az lett a vége, hogy felültünk mind. Hát be voltam tojva rendesen. Mondom, kész, itt a vége. A gyerekek meg csak röhörészttek, várták, hogy elinduljon. És aztán elindult. Hát az elején ki se mertem nyitni a szememet. Le se kellett néznem, csak éreztem, hogy a lábam elemelkedett a földtől. Kapaszkodtam abba a láncba, mint az életembe. De hamar azt éreztem, hogy a lábam a levegőben, az arcomat fújja a menetszél, de nem tudom, haladunk-e, és merre? Akkor nyitottam ki a szemem először. Pörögtem, suhantam az állvány körül, aztán ahogy tovább gyorsultunk egyre magasabbra emelkedtem, éreztem, ahogy a lábaimat kifelé húzza valami, én meg

szállok egyre sebesebben, egyre szabadabban, a fenekem meg beleragadt abba a székbe. Repültem.

*

Tegnap mit álmodtam! Valami parkban voltunk, vagy pusztában, nem tudom. Sétálgattunk, sétálgattunk, aztán egy tavacskához értünk. Volt ott egy vadlúd mama, hat pici fiókéval. Csak úszkáltak a felszínen, kissé esetlenül próbálgatták még az úszóhártyás lábukat, talán akkor voltak először vízben. Hirtelen egy róka tűnt fel, a tó felé settenkedett, nagy óvatosan. De mire megközelíthette volna a madarakat, egy nagy gúnár szállt alá a vízre, és útját állta a vörös bundás veszedelemnek. Ha az közeledni próbált, hatalmasra tárta szárnyait és a vizet csapkodta a tollaival, a támadó felé fröcskölve. Akárhonnan próbálta kerülni őt a róka, elébe ugrott és nem engedte, hogy elérje a lúdcsaládot. Néhány percig járták ezt a fura táncot, aztán a róka jobbnak látta beletörődni a sikertelenségbe és elkullogott. Ekkor hirtelen, a semmiből varjak lepték el az eget, egymást túlharsogva károgtak és olyan sokan voltak, hogy a nap fénye szinte teljesen eltűnt. A hangzavarban és a félhomályban már nem is tudtam, merre vagyok, a szívem nem jutott levegőhöz, és akkor felriadtam az éjszaka közepén.

*

Jut eszembe! A temető-ügy! Nem járhatott le a sírhely. Hiába mondják. Kiszámoltam. Nem lehet annyi. MenjeteK vissza és reklamáljátok meg! Azután temettük oda, hogy a régi házból ideköltöztünk. Akkor vettük azt a kis kertet a tavak mellett. Mert nagyapátok a körtefáit hiányolta itt. Titeket is sokszor kivitt, nem emlékszel? Állandóan ott volt abban a kertben.

Reggeltől estig. Alig láttam. Nem is tudom mit csinált. Csak vette a kabátját és az ajtóból szólt vissza, hogy „locsolni kell”. Néha visszakérdeztem, hogy „Jégeső után?”, de már ezt szerintem nem is akarta hallani. Ment azzal a rozszant biciklijével, amivel még apátokat is hordta iskolába. Ott volt az is a kapuban, amikor megtaláltuk. A kis padon várt minket összekulcsolt kézzel. Mikor vettük azt a kertet? Na, ahhoz fél évre temettük. Akkor tíz évre váltottuk a helyet, de utána áttetettük, hogy több napsütés érje, rá is fizettünk. Huszonöt évre. Annak még nincs tíz éve se. Van nekem csekkem, papírom, mindenem. El tetszettek baszarintani a számítást. Vigyétek be, aztán számoljatok el velük!

Vegyél még pilótát, kóla is van.

Mi lehet abban a kertben most?

*

Mostam ma. Minden huzatot, lepedőt beraktam a gépbe. Háromszor kellett újratölteni. Az öblítőtől most meg olyan virágillatú a kezem, mindig megérezem, ha elsimítom a hajamat. Hogy milyen virág ez, azt nem tudom. De jobb, mint a fokhagyma. A friss, vizes ruhába mindig jó mélyet szippantottam, imádtam az illatát gyerekkoromban is. Nem tudom, miért. A kellemes illatok olyan hamar elillannak. Bezzeg a töltöttkáposzta meg a zsírban sült Lacipecsenye után hetekig megcsap az a nehéz szag a konyhában. Mintha egyenesen a falakba, a bútorokba fészkelné be magát, aztán együtt élhet vele az ember, ki tudja meddig. Na, de most jó illat van. Legalábbis a kezemen, meg odakint. Alig fértek ki a szárítóra. De nem lesznek sokáig kint. Jó idő van, szépen süt a napocska, meg van egy kis szél is. Nézd, hogy táncolnak! Hopp! Belekap a szellő! Pörgeti, tekeri, hullámoztatja. Nézd, már menne is vele az a nagy huzat, ha a csipesz nem fogná. Teszek rá még egyet, biztos, ami biztos.

*

Nem terveztem semmit előre. Csak kint ültem az erkélyen és elnéztem a hegyeket. Aztán felkeltem, bementem az előszobába, leakaszottam a kis kabátomat, ami már ki tudja, mikor volt rajtam utoljára és kinéztem az ajtón. A lépcsőház kongott, és mire észbe kaptam már hívtam is a liftet, aztán pár perc múlva már a ház előtt sétáltam. Elindultam lassan a hátsó ösvényen. Minden olyan új és olyan régi volt. Nem siettem, nem is tudtam volna. Néha körbenéztem, elöl hegyek, oldalt házak, mögöttem a hétemeletes. Rég láttam már kívülről. Még mindig hatalmas. Aztán ahogy haladtam tovább, a házak elmaradtak és a hétemeletes is egyre kisebb lett. El is felejtettem az őszi levélillatot, nem tudtam már, milyen, pedig hogy szerettem mindig! Élveztem a napsütést és nagyon lassan, de határozottan haladtam előre.

A kerten, mint mindig, most sem volt lakat. Csak az összezsavart drótdarab szorította a kerítéshez a rozsdásodó kaput. Még ezekkel a tömpe, gémberedett ujjakkal is ki tudtam nyitni. Nem volt kint senki. A füves ösvényen elsétáltam a fehérre mázolt padocskáig. A kert középpontjára érve igyekeztem kihúzni magam és végigmértem a terepet. Más volt, mint ahogy emlékeztem. A paradicsomágyásokat kibővítették, aminek a borsó látta kárát. A padlizsánok átkerültek a túlsó oldalra, a virágágyásban tulipánok és nárciszok helyett óriási íriszek lilállottak. A lehullott diót még nem szedte össze senki. Kapor helyett uborka, karalábé helyett cukkini, szederbokrok helyett málna.

Csak a körtefa maradt a régi helyén. Sokat nem termett most sem. A lombját nézve az égre tévedt a tekintetem. Lassan leültem a padra és vártam a fecskéket.